

Pärrast ütles kunningas omma üllemattele:
„Ni kaua, kui sūudlane ennast õigeks aeb,
ei olle temmasti head lõta; agga käs omma
sūud ja ekitusid ei salga ja neid kahjatseb, kui
sesiinane jün, sellel on tössine kahjatseminne
süddames, ja peab ka andeks andmist sama!“

Kannatus.

Hina keiser käis kord omma maad ja rah-
wast waatmas ja tulli siis ühte perressé, kus
öiete paljo lapsi ja laste lapsi ollid, kes ühhes
meles ja rahho sees ellastid, keiser immetles
selle ülle wågga ja füssis selle wanna halli
perre iissa käest, kuidas se temmale woimalise
oli, ni suurt perret rahho ja ühhe mele sees
piddada, et ühhe teisega leppiwad? Wanna-
mees ei lausund sónna, waid wöttis pulka ja
firjutas ulse peale need sónnad: „Kannatus,
kannatus, kannatus!“

Meil olgo tånnna tåhheks siis,
Se wðera usjo rahwa wiis:

Kui riistirahwas kannataks
Ra teise nödrust årra,
Siis Jummal ennam önnistaks
Ra oleks wåhhem fárra. —
Se maea, mis on rido táis,
Ei sunni ühte lauda,
Seal willetsüs siis ülle fáis
Ra langes surma hauda,
Mis årra nähtud iggal aeal
Ni kauel, kui ka meie maal.

Kuidas innimenne ußub, nenda
temmale sunnit.

II.

Üks arst, nimme ga „Paulinius“, kirjutab
sést nenda:

Hilja aea eest tulli üks rikas mees minno
jure ja kaebas omma hådda, et temma igga
påwa kóhhowallo ja wårristust ommas ihhus
tunda ja passus, et ma temmale Wrankwurdi